

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 2, Praha 4, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem se sídlem Klimentská 10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R93/2016/IN-30328/2016/310/TFr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2017, č. j. 62 Af 95/2016 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta se sídlem Klimentská 10, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 21. 5. 2012 žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), kterou se domáhal poskytnutí informací souvisejících se správním řízením vedeným žalovaným proti žalobci ve věci možného zneužití dominantního postavení. Žádost o informace zdůvodnil tím, že žalovaný v rámci správního řízení nezaložil do spisu celou řadu podkladových materiálů,

na něž je výslovně odkazováno ve vybraných dokumentech Přílohy 2 správního spisu či jejichž existence ze zmíněné části spisu vyplývá. Jednalo se zejména o informace související s činností společnosti CRS Economics s. r. o. (dále jen „CRS Economics“), která žalovanému poskytovala poradenské služby.

[2] Žalovaný (dále jen „správní orgán I. stupně“) nejprve rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012 částečně odmítl žádost žalobce o informace. Rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 9. 2012, kterým byl zamítnut žalobcem podaný rozklad proti tomuto rozhodnutí, bylo poté zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 62 Af 103/2012 - 133, z důvodu nepřezkoumatelnosti. Kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41, publ. pod č. 3223/2015 Sb. NSS, zamítl. Žalovaný následně rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 6. 2012 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[3] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015 žádost o informace opět odmítl, a sice z důvodu neexistence požadovaných dokumentů. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 5. 2. 2016 zamítl rozklad žalobce a napadené rozhodnutí potvrdil (výroková část I.); a v bodech 12., 36. a 56. žádosti správnímu orgánu I. stupně přikázal, aby žádost vyřídil (výroková část II.). Shledal totiž napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelné, neboť v něm správní orgán I. stupně tvrdil, že přípisem ze dne 18. 6. 2012 byly žalobci poskytnuty i informace žádané v bodech 12., 36. a 56. žádosti, aniž by pro takové tvrzení, které je v rozporu s obsahem tohoto přípisu, uvedl jakékoliv důvody.

[4] Výroková část I. rozhodnutí žalovaného byla k žalobě žalobce zrušena rozsudkem krajského soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 62 Af 43/2016 - 191, s tím, že žalovaný nepodnikl všechny dostupné kroky k opětovnému vytvoření zničené informace (oslovení třetích osob), vycházel-li z toho, že požadovaná informace již neexistuje. Tento rozsudek žalobce napadl kasační stížností, která je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 133/2017.

[5] V návaznosti na výrokovou část II. uvedeného rozhodnutí (vyřízení žádosti v bodech 12., 36. a 56.) správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, č. j. ÚOHS-D308/2012/IN 08360/2016/440/PŠk, žádost o informace v bodech 12., 36. a 56. odmítl dle § 2 odst. 4 informačního zákona z důvodu jejich neexistence. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[6] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou se domáhal, aby soud obě správní rozhodnutí zrušil a nařídil žalovanému poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 21. 5. 2012 v bodech 12., 36. a 56.

II. Shrnutí rozsudku krajského soudu

[7] Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[8] Soud zdůraznil, že pokud žalovaný převedl část výkonu své činnosti na soukromý subjekt (společnost CRS Economics), musí existovat relativně trvalá procesní stopa ohledně rozsahu agendy, jež byla vně žalovaného takto přenesena, a o jejím obsahu. To tím spíše, pokud soukromý subjekt může informace získané v rámci takového přenosu agendy využívat při své navazující činnosti, a to i k takové činnosti, jež ve výsledku může být v neprospěch jiného soukromého subjektu – v tomto případě žalobce v souvislosti s řízením před Městským soudem v Praze o zaplacení náhrady škody způsobené stlačováním marží, v němž je žalobcem Vodafone Czech Rebublic a. s. a žalovaným nynější žalobce. Jestliže žalovaný v součinnosti se soukromým subjektem shromažďoval o žalobci informace, musí k nim žalobce získat přístup.

[9] V souladu s § 2 písm. d) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví“) musí žalovaný požadovanými informacemi disponovat. Pro soud je nepředstavitelné, aby neexistoval žádný hodnověrně doložitelný výstup ze spolupráce, na kterou byla uzavřena smlouva v ceně plnění 700.000 Kč. Pokud se navíc žalobce domáhal výstupu z činnosti podle smlouvy mezi žalovaným a společností CRS Economics žádostí ze dne 21. 5. 2012 a tento výstup měl být dle smlouvy ukončen v prosinci 2012, pak v době žádosti o informace ještě neuplynul termín plnění podle smlouvy a nemohla tak ani začít plynout jakákoliv skartační lhůta, která tím spíš k datu žádosti nemohla uplynout.

[10] Žalovaný zcela rezignoval na úvahu, zda musel požadovanou informací disponovat či nikoliv. Podle soudu měly být informace související s řízením pro podezření ze zneužití dominantního postavení nepochybně součástí správního spisu (§ 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jestliže žalobce nezískal přístup k těmto informacím nahlédnutím do spisu, musí k nim získat reálný přístup alespoň prostřednictvím informačního zákona, neboť právo žalobce na přístup k těmto informacím procesní práva žalobce v řízení, které žalovaný s žalobcem vede, přesahuje.

[11] Krajský soud shrnul, že měli-li žalovaný jako povinný subjekt povinnost požadovanou informací „mít“, měl také povinnost ji žalobci poskytnout. Pokud s touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji „opatřit“, případně se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tuto informaci získat. Až poté mohl žalovaný rozhodnout, v jakém rozsahu je možné ji poskytnout. Žalovaný se tedy měl zabývat tím, zda je opětovné vytvoření požadovaných informací reálně možné, neměl-li je údajně k dispozici, a je-li to možné, pak tyto informace opět vytvořit. Žalovaný tak měl podniknout všechny myslitelné kroky k získání (opětovnému vytvoření) požadovaných informací. Při tom byl nepochybně oprávněn vznést dotaz na soukromý subjekt (společnost CRS Economics), zda požadovanými informacemi disponuje. Krajský soud je přesvědčen, že subjekt, na něhož byla přenesena část agendy žalovaného, byť by byl jinak subjektem soukromým, tímto postavení „běžného“ soukromého subjektu ztratil. Soud také považoval za vysoce nepravděpodobné, že by požadované informace již skutečně „nikde“ neexistovaly.

III. Důvody kasační stížnosti

[12] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatel připomněl, že v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy mohou správní orgány jednat jen tak, jak jim to výslovně umožní zákon (k tomu citoval rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2017, č. j. 6 Afs 264/2016 – 44). Krajský soud v napadeném rozsudku dovozuje právo (a povinnost) žalovaného vyžádat si informace od třetí osoby (soukromého subjektu), aby mohlo dojít k opětovnému vytvoření žalobcem legitimně vyžadovaných informací, tedy určité rekonstrukci zaniklých informací. Takový postup však nepředvídá žádná ze zákonných norem, které na postup žalovaného v této věci dopadají. Informační zákon neupravuje žádný způsob rekonstrukce informací, ani neumožňuje zaniklé informace vyžadovat od třetích osob. Žalovaný by tak postupoval mimo půdu relevantní právního předpisu a *de facto* svévolně (byť v zájmu žadatele o poskytnutí informace). Takový postup není správnímu orgánu dovolen, bez ohledu na skutkové okolnosti daného případu. Již tento důvod je dle stěžovatele dostatečný pro zrušení napadeného rozsudku.

[14] Na věci nic nemění to, že stěžovatel měl se společností CRS Economics uzavřenou smlouvu o poskytnutí konzultace. Smlouva byla naplněna tím, že tato společnost předala stěžovateli smluvené podklady, čímž právní vztah zanikl splněním závazku. Na základě již zaniklé smlouvy tak stěžovateli nemůže vznikat jakékoliv oprávnění.

[15] Stěžovatel má za to, že provedením konzultace v žádném případě nepřenesl svou veřejnou působnost na soukromý subjekt v pravém smyslu tohoto slova. Výstup konzultace není pro stěžovatele závazný a soukromému subjektu nevznikla žádná vrchnostenská oprávnění. Úkolem konzultace bylo pouze osvětlení určitých skutkových okolností; jakékoliv závěry konzultující osoby byl stěžovatel povinen kriticky zvážit. Z ničeho dále nelze dovozovat, že by se soukromá osoba poskytnutím konzultace stávala povinným subjektem ve smyslu informačního zákona.

[16] Kasační stížnost směřuje rovněž proti výši náhrady nákladů řízení. Stěžovatel připomněl, že dle § 60 odst. 1 s. ř. s. může být účastníku řízení přiznána náhrada takových nákladů, které důvodně (účelně) vynaložil na obranu svých práv. Konkrétně stěžovatel nesouhlasil s tím, že by do náhrady nákladů řízení měl být započítán úkon „účast na jednání" a náhrada jízdného a částky odpovídající 8 půlhodinám ztráty času na cestě. Jak totiž vyplývá ze záznamu z jednání u krajského soudu ze dne 9. 11. 2017, žalobce žádal ústní jednání zcela účelově pouze k umělému zvýšení náhrady nákladů řízení, neboť na jednání neuvedl žádné nové skutečnosti a pouze odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Tento úkon proto nebyl v žádném případě nezbytný k obraně práv žalobce.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[17] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel má dle § 17 správního řádu povinnost vést řádně správní spis, ve kterém musí být založeny všechny podklady, které v souvislosti se správním řízením získal. Stěžovatel měl proto povinnost požadovanými informacemi disponovat. Pokud jimi nedisponoval, měl vynaložit veškeré

možné úsilí, aby je získal, a to i dotazem na třetí osoby. Stěžovatel se nemůže bránit tím, že by se vyžádáním informace od třetího subjektu dostal mimo zákonný rámec; ten ostatně již překročil porušením svých povinnosti evidovat a archivovat podklady v souladu se zákonem. Stěžovatel je tak povinen vyžádat si od společnosti CRS Economics, stejně tak od společnosti SPSS CZ, informace vytahující se k jimi poskytovanému poradenství. Nad rámec žalobce uvedl, že protiprávní postup stěžovatele a jeho nenapravení může mít vliv i na zákonnost meritorního rozhodnutí v řízení o možném zneužití dominantního postavení.

[18] Dále žalobce poznamenal, že i kdyby nedošlo k přenosu části činnosti stěžovatele na soukromý subjekt (čemuž nepřisvědčuje), nemělo by to žádný vliv na jeho povinnost vést řádně správní spis a požadovanými informacemi disponovat. Skutečnost, že stěžovatel využil pro účely řízení vedené proti žalobci odborné poradenství třetí osoby v hodnotě 700.000 Kč, naopak svědčí o skutečnosti, že poptával odborné znalosti či zkušenosti, kterými sám nedisponuje. Stěžovatel buď neměl poradenství vůbec poptávat, protože byl schopen dané poradenství provést sám, anebo ho schopen nebyl, a pak měl poptat třetí subjekt postupem dle § 56 správního řádu. Angažování třetího subjektu tak bylo dokonce nezákonné a nezákonná je logicky i spolupráce stěžovatele se společností CRS Economics v rámci řízení vedeného proti žalobci.

[19] Co se týče stěžovatelem tvrzené účelnosti nákladů vynaložených žalobcem v souvislosti s jeho účastí na jednání před krajským soudem, žalobce připomněl, že právo na projednání věci na ústním jednání je podstatnou součástí práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 96 odst. 2 Ústavy. S ohledem na dobu vyřizování žádosti o informace trvající již přes 5 let a deliktní povahu řízení vedeného proti žalobci, se kterým žádost úzce souvisí, měl žalobce zájem na zachování všech dostupných procesních prostředků, včetně možnosti ústní reakce na případnou dodatečnou změnu argumentace stěžovatele. Je přitom irelevantní, že žalobce na ústním jednání neuvedl žádné nové argumenty. Tyto náklady tak nelze hodnotit jako neúčelně vynaložené.

[20] Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Předmětem přezkumu je rozhodnutí stěžovatele o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 21. 5. 2012 o poskytnutí informací týkajících se podkladů správního řízení vedeného stěžovatelem proti žalobci ve věci možného zneužití dominantního postavení formou stlačování marže; převážně se jednalo o podklady získané v rámci spolupráce stěžovatele s poradenskou společností CRS Economics. Přezkoumávané rozhodnutí se vztahuje k poskytnutí následujících informací požadovaných pod body 12., 36. a 56. této žádosti:

- doplňující dotazy vznesené žalovaným ohledně „Závěrečné zprávy pro Fázi 2“ ze dne 6. 12. 2009, o nichž se zmiňuje na str. 1 Memorandum ze dne 28. 1. 2010, jež je reakcí právě na tyto dotazy (bod 12);
- finální verze jednotlivých typů žádostí o informace – jednalo se o informace vztahující se k materiálu „Poznámky – Nákladová struktura pro přípravu druhé sady dotazníků pro alternativní fixní operátory (DR2)“ ze dne 23. 9. 2010 společnosti CRS Economics s. r. o. (bod 36);
- model zachycující vliv ceny všech poskytovatelů na tržní podíl poskytovatele 39 zmíněný v Závěrečné zprávě – Zpracování statistické analýzy data setů například na straně 39 (bod 56).

[24] Nejprve je vhodné připomenout rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu týkající se možnosti odmítnutí poskytnutí informací, kterými povinný subjekt nedisponuje. V rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, soud konstatoval: „*Prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít*“.

[25] Ve věci nyní posuzované žádosti žalobce o informace již rozhodoval Nejvyšší správní soud výše zmíněným rozsudkem č. j. 6 As 136/2014 – 41, ve kterém uvedl: „P*okud je* [...] *povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona o poskytnutí informací, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby nalezl požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit.*“

[26] Z uvedené judikatury tedy vyplývá, že pokud povinný subjekt zjistí, že požadované informace nemá, musí posoudit, zda má povinnost takovými informacemi disponovat. Jestliže si odpoví kladně, je povinen tyto informace opět vytvořit a žadateli je poskytnout.

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel byl povinen požadovanými informacemi disponovat, neboť měly být v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu součástí správního spisu vedeného pro správní řízení ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobce. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil. Jako spornou však učinil otázku, zda si měl (může) vyžádat informace od

třetího subjektu (společnosti CRS Economics), aby mohl žalobcem požadované informace opětovně vytvořit.

[28] Stěžovatel nejprve upozornil, že vyžadovat zaniklé informace od třetích osob mu neumožňuje zákon. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že informační zákon skutečně nespecifikuje, jakým způsobem má povinný subjekt rekonstruovat již zaniklé informace, a výslovně tedy ani neuvádí, aby tak činil dotazem na třetí osobu, která je soukromoprávním subjektem. Judikatura však vykládá informační zákon tak, že nedisponuje-li povinný subjekt požadovanými informacemi, které má dle zákona mít (jak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě), musí je opět vytvořit, resp. vyvinout dostatečné úsilí k tomu, aby je znovu získal. Pokud se přitom jedná o informace vzešlé ze spolupráce se třetím subjektem, jeví se jako jeden z nejjednodušších způsobů, jak tyto informace znovu získat, právě dotaz na tento třetí subjekt. Jestliže tedy stěžovatel požadované informace nenalezl ve svých vnitřních zdrojích (interních databázích, e-mailových schránkách zaměstnanců apod.), mohl se zcela nepochybně obrátit na společnost CRS Economics, která by velmi pravděpodobně měla těmito informacemi disponovat. Takovému postupu nebrání skutečnost, že není výslovně upraven informačním zákonem či jiným právním předpisem. Pokud stěžovatel není schopen informace získat jinak, je využití této možnosti dokonce nutné pro naplnění práva na informace zakotveného v čl. 17 Ústavy.

[29] V této souvislosti není případný odkaz stěžovatele na rozsudek 6 Afs 264/2016 – 44, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy nelze vyložit zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, tak, že by umožňoval správci daně vydat „částečný platební výměr“, resp. platební výměr na část daně. Tato situace je od nyní projednávané věci značně odlišná, neboť daňový řád přesně upravuje, jaké typy rozhodnutí může správce daně vydat, zatímco informační zákon nijak nespecifikuje, jakým způsobem si má povinný subjekt znovu vytvořit informace, které je povinen poskytnout.

[30] Tato kasační námitka proto neobstojí a zcela jistě tak nepředstavuje dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozsudku, jak míní stěžovatel.

[31] Na uvedené závěry nemá vliv, že vztah mezi stěžovatelem a společností CRS Economics založený relevantními smlouvami již zanikl splněním závazku. Nejvyššímu správnímu soudu nepřipadá nic nestandardního na tom, aby i po zániku tohoto smluvního vztahu stěžovatel společnost CRS Economics požádal o poskytnutí určitých informací, které vzešly z jejích poradenských služeb, poskytnutých stěžovateli za úhradu na základě příslušných smluv. Stejně tak ani nevidí důvod, proč by případně společnost CRS Economics nebyla ochotna stěžovateli takové informace, pokud by jimi disponovala, znovu poskytnout. Pokud navíc smluvní vztah mezi společností CRS Economics a stěžovatelem zanikl až na konci roku 2012, na což poukázal krajský soud a stěžovatel to nevyvrátil, mohl stěžovatel v době vyřizování žádosti (ta byla podána dne 21. 5. 2012) jednat se společností CRS Economics o poskytnutí informací ještě za trvání tohoto závazku. Nemůže být kladeno k tíži žalobce, že vyřizování žádosti v důsledku nesprávného postupu stěžovatele trvá již téměř 6 let, a možnosti stěžovatele rekonstruovat požadované informace tak mohou být v tuto chvíli značně ztíženy.

[32] Stěžovatel dále zpochybnil, že by došlo k přenosu veřejné působnosti stěžovatele na soukromý subjekt – společnost CRS Economics - v pravém smyslu tohoto slova, neboť výstupy z činnosti této společnosti nejsou pro stěžovatele závazné. Nejvyšší správní soud považuje v této věci za podstatné, že se společnost CRS Economics podílela na vytvoření podkladů, které byly (budou) více či méně použity pro správní řízení vedené proti žalobci. Je tedy zřejmé, že část odborného ekonomického posouzení provedla za stěžovatele poradenská společnost, a nevyhnutelně se tak podílela na výkonu jeho činnosti, nebo přinejmenším alespoň měla vliv na jeho výsledné posouzení. Kasační soud přisvědčuje žalobci, že bez ohledu na to, zda se jednalo o přenos veřejných oprávnění či nikoliv, měly být veškeré výstupy týkající se posouzení možného zneužití dominantního postavení žalobce součástí příslušného správního spisu (k tomu podrobněji viz závěry napadeného rozsudku, které nebyly kasační stížností napadeny). K poznámce žalobce o nezákonnosti angažování třetího subjektu ve správním řízení o možném zneužití dominantního postavení Nejvyšší správní soud toliko uvádí, že mu v tomto řízení nenáleží tuto otázku posuzovat; je na žalobci, aby ji vznesl v rámci případného přezkumu rozhodnutí o zneužití dominantního postavení.

[33] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit, že soukromá osoba se poskytnutím konzultace nestává povinným subjektem ve smyslu informačního zákona (podle § 2 odst. 1 tohoto zákona jsou „[p]*ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti,* [...] *státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*“. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení jsou dále povinnými subjekty „*ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti*“). Takový závěr nelze dovodit ani z informačního zákona ani ze související judikatury správních soudů. K tomuto závěru ostatně nedospěl ani krajský soud, který v napadeném rozsudku upozornil, že přenosem části agendy správního orgánu na soukromý subjekt tento subjekt ztratil postavení „běžného“ soukromého subjektu. Uvedené si ovšem nelze vyložit tak, že by tento subjekt nabyl povinnosti stanovující správním orgánům informační zákon a že by byl sám povinen poskytovat informace dle tohoto zákona.

[34] Nad rámec nutného se Nejvyšší správní soud zabýval také reálnou možností poskytnutí požadovaných informací vzhledem k jejich povaze. Z napadeného rozhodnutí o rozkladu totiž plyne, že tyto informace neexistují, resp. je nelze znovu vytvořit, protože ani nebyly nijak zachyceny, nebo sice byly vytvořeny, avšak následně pro nepotřebnost smazány. Stěžovatel však nekonkretizoval, z jakého důvodu neexistují (nebyly nijak zachyceny) právě informace uvedené pod body 12., 36. a 56. žádosti žalobce (viz výše bod 23). Tuto skutečnost přitom neobjasňuje ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které k existenci požadovaných informací pouze uvedlo, že Sekce hospodářské soutěže, jako věcně příslušný odbor stěžovatele, provedl interní šetření a dospěl k závěru, že zdrojovými dokumenty k požadovaným informacím nedisponuje. Nejvyššímu správnímu soudu přitom nepřipadá pravděpodobné, že by informace požadované pod body 12., 36. a 56. nebyly nijak zachyceny nebo byly jako nepodstatné smazány. Jedná se totiž o informace, na které odkazují materiály zpřístupněné žalobci, a které tak tvoří určitý podklad těchto materiálů, z něhož musel stěžovatel vycházet. Kasační soud tak v napadených správních rozhodnutích postrádá konkrétní vysvětlení (ve vztahu ke konkrétní informacím

požadovaným pod uvedenými body), vzhledem k povaze požadovaných informací, proč tyto informace nebyly nijak evidovány nebo je nelze znovu vytvořit.

[35] Za důvodnou nepovažoval Nejvyšší správní soud ani kasační námitku týkající se neúčelnosti nákladů žalobce vynaložených v souvislosti s účastí na jednání před krajským soudem.

[36] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. „[n]*estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*“. Podmínkou pro přiznání náhrady nákladů řízení před soudem úspěšnému účastníkovi je tak důvodnost vynaložení těchto nákladů. Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli, že by neúčelnost nákladů bylo možno dovozovat pouze z toho, že zástupce žalobce v jednání před soudem toliko shrnul obsah žaloby a neuvedl nic nového. Naopak považuje za pochopitelný přístup žalobce, že v zájmu maximální snahy o úspěch ve věci chtěl mít možnost reagovat na případná nová tvrzení stěžovatele při ústním jednání. Kasační soud tak shodně s krajským soudem považoval náklady na jednání před krajským soudem za účelně vynaložené. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobci, jako účastníku řízení, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[37] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů řízení, jež mu vznikly v souvislosti se zaplacením odměny právnímu zástupci. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - vyjádření stěžovatele ke kasační stížnosti) 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je advokátní kancelář, jejímž je zástupce žalobce společníkem, plátcem daně z přidané hodnoty, odměna zástupce se zvyšuje o částku odpovídající této dani, a činí tak celkově 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu